

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

‘Ο Λέων Σάββιτς Τουρμάνωφ, ένας Ρώσος άστος με μικρό κεφάλαιο, νεαρή γυναίκα, και αξιοσεβαστή φαλάρα, έπαιζε χαρτιά ένα βράδυ στον φίλο του, που γινότανε τήν όνομαστική του εορτή. Ύστερα από μία σημαντική άποτυχία στο παιχνίδι που τον έκανε να ιδρώσει, θυμήθηκε πως είχε καιρό να πη βότκα. Σηκώθηκε και με πολλή αξιοπρέπεια πατώντας στις μύτες των ποδιών του, ξεγλύστρησε ανάμεσα από τήν τραπέζια όπου οι παρέες παίζανε, πέρασε άπ’ τήν σαλόνι όπου έχορνε η νεολαία (έδώ περνώντας έχαμογέλασε με συγκατάβασι και χάριδε με πατρικό ύφος στον όμο ένα νεαρό λιγνό φαρμακοποιό) και μπήκε στη μικρή πόρτα, που έφερνε στην τραπέζια. ‘Έχει πέρα, έπáνω σ’ ένα στρογγυλό τραπέζια είχε μπουκάλια και μία κ ράφα με βότκα. Κοντά, ανάμεσα από κάτι άλλους μεζέδες με κρεμμύδια και με μαιντανό ύπηρει και μία μουσαγαωμένη σπαγγέλλα του βαρελιού. ‘Ο Λέων Σάββιτς έβαλε βότκα σ’ ένα ποτήρι, άπλωσε τή δάχτυλά του στο κενό σαν νά έτοιμάζοτανε νά βγάλη λόγο, ήπιε, ξύπνισε τή μούτρα του και ύστερα εκέντησε με τή προυόντι τή σπαγγέλλα... ‘Αλλά τήν ώρα εκείνη άκούστηκαν κάτι μιλήματα πίσω από τή πόρτα.

— Θά δούμε, θά δούμε... έλεγε ζωηρά μία γυναικεία φωνή. Μονάχα ήθελα νά έρω ποτέ θά γινώ αυτό; — ‘Η γυναίκα μου — συλλογίστηκε ό Λέων Σάββιτς. Με ποιον νά μιλά ηρανε;

— ‘Όταν θέλης, άγαπητή μου... άπαντούσε πίσω άπ’ τήν πόρτα ένας χοντρός όμοσος μπάσος. Σήμερα δέν κάνει, αύριο ελμαι δλό-τελα άπρησολημένος.

— Είνε ό Ντιγιάρεφ. — ‘Ο Τουρμάνωφ έγνώρισε τή φωνή ενός από τούς φίλους του. Κι’ έσού, Βρούτε, με τούς άλλους; Τι διάβολο; Μήπως έχει μερεθώνει κι’ αυτόνε; Τι λυσσομαγίο κι’ άκαταλόγητο θηλακό! Μέρα δέν τής περνάει χωρίς έρωτοδουλεία!

— ‘Αλήθεια, αύριο ελμαι άπρησολημένος, — έσυνέχισε ό μπάσος. Σά θέλεις γράψε μου αύριο κάτι τι... θά χαρώ πολύ, θά ελμαι ευτυχισμένος... Μόνο που θά έπρεπε νά τήν τακτοποιήσουμε τήν άλληλογραφία μας. Πρέπει νά βρούμε ένα μέσο. Με τή ταχυδρομείο, σά νά μήν πάη. ‘Αν σου γράψω έγώ μπορεί ό δικός σου ό κοικός νά τό πιάση από χέρια του διανομέα τή γράμμα. ‘Αν μου γράψης σάν μπορεί νά πείη στα χέρια του ήμισος μου που θά τ’ άνοιξη σίγουρα.

— Μα σάν τι μπορούμε νά κάνουμε; Πρέπει νά έπινοήσουμε κάτι τι άλλο. Με τήν ύπηρεσία πάλι δέν γίνεται τίποτα, γιατί ό δικός σου ό σκυλλομοής θά έχη μιλή-μένα στην καμαριέρα και τό λακέ. Χαριτιά παίζει πάλι.

— Ναι! Αλωνίως χάνει ό βλάκας!

— Πάει νά πη κροθίζει στην άγάλη, έλεπε γελώντας ό Ντιγιάρεφ. Νά, κυρά μου, τι τρόπο σοφιστρια... Αύριο στίς έξι τή βροδύ άκριβώς γυρίζοντας άπ’ τή γραμμή θά πέρασω άπ’ τήν δημαρχιακό κηπο, όπου πρέπει νά συναντήσω τόν έπόπτη. ‘Εσύ, ψυχι, μου, φροντίσε τήν δικήν άλλο, ως τήν ώρα εκείνη όχι άργότερα, νά ρίξης τή σημείωση στο μαρμαρένιο βάζο, εκείνο που είνε σημμένο άριστέρα άπ’ τή κίσσα με τίς κληματαριές...

— Ξέρω, ξέρω...

— Κι’ έτσι γίνεται και ποιητικά και μυστηριακά και πρωτότυπα... Δέν τή μυρίζεται ούτε ό σκυλλομοής ό δικός σου, ούτε η δική μου ή θεοφοβούμενη. Κατάλαβες;

‘Ο Λέων Σάββιτς κατέβασε άκόμη ένα ποτήρι, και τράβηξε πάλι γιά τήν τραπέζι, όπου η παρέα έπαιζε. ‘Η άποκάλυψη που είχε κάνει λίγα λεπτά πριν, δέν έκανε κατάπληξη, δέν τόν έτάραξε καθόλου. Πέρασε πιά ό καιρός που έρεθίζοτανε, έκανε σκηνές, έβριζε και έδεονε κιάλας. Τώρα πιά τή μοιτσονε όλα και παρακολούθησε τίς έργολαβίες τής γυναικάς του ανάμεσα άπ’ τή δάχτυλα. ‘Εξ τόσο αυτό τή πράγμα δέν τού ήταν εύχάριστο. Πρώ πάντων έκινε τή έπίδετα : ό κοικός, ό χαριτωμένος, ό χοντροκοιλής, τόν νεύουσαν στον φιλότιμο.

Τι κανάγιας που είνε ως τόσο αυτός; ό Ντιγιάρεφ! συλλογιζότανε σημειώνοντας τίς ημιές του. ‘Όταν τόν συναντάς σάν όδρομο σου κάνει τή φίλο, γλύφει τή δόντια του και σέ χαιδέυει στην κοιλιά, και τώρα γιά δέξ τί μαχαίριές σά λoγια του! Στό πρόσωπό μου πού κάνει τή φίλο, και πίσω από τήν πλάτη του με λέει κοϊκό και σκυλλομοή και χοντροκοιλή. Κι’ όσο πιά πολύ μεγάλωσαν οι χασούρες τόσο πιά δυνατότερα ένοιωθε τίς προσβολές.

— Τό παιδαρέλι... συλλογιζότανε, τή προστυχλάειδο... και θυμω-μένα έσπασε τή καρδιά. Δέν θέλω νά παστώ μαζί τού... είδημή τού έδειχα έγώ τή «σκυλλομοή».

‘Αργότερα, στο δειπνο δέν μπορούσε νά βλέπη άδιάφορα τή φησιογνωμία τού Ντιγιάρεφ, ενώ εκείνος σάμπως έξεπικτηδες δέν έκανε νά τού μιλήνη στην μύτη με χλιαρά δυό έρωτήματα, άν κέρδισε και γιατί ήταν έτσι μελαγχολικός και τή παρομοία. Είχε τήν οδοντοπού, κόνοντας τήν κοινικό φίλο, νά κάνει παρατήρηση στην γυναίκα του γιατί δέν έφρόντιζε όσο έπρεπε γιά τήν υγεία του άνδρός τής. Κι’ εκείνη σά νά μήν συνέβαινε τίποτα, εκύτταζε τόν άνδρα τής με τή λαδιά τής ματιά, γελοίες εδθυμα και φλαρούσε με μίαν άδούτητα που ούτε ό διάβολος δέν θά μπορούσε νά τή

ύπομασθή γιά άπιστη. Γυρίζοντας σπίτι του ό Λέων Σάββιτς ένοιωθε μέσα του μία κακοδιάθεση, όσαν στο δειπνο νά μήν έφαγε μοσχαρίκι, άλλα παληά λάστιχα. Καί ίσως κατόρθωνε νά καινακήση τόν έαυτο του και νά λησμονήνη έάν η άτέλειωτη φλυαρία τής γυναικάς του και τή χαμογέλο τής δέν τού θυμίζαν κάθε δευτερόλεπτο εκείνα τή κοικός, χοντροκοιλής, σκυλλομοής κτλ.

— Τού κατεβάζεις χαστουκιές στή μούτρα, τού άπμου... συλλογιζότανε—νά τόν ξεσκεπάσης μπροστά στο κόσμο; Και σκεπτότανε πως θά ήταν καλά νά τόν έσπασε στο ξύλο αυτόν τόν Ντιγιάρεφ, νά τού κάρηζε ένα βόλι με μονομαχία... νά τόν πετήξη άπ’ τή θέση του είτε νά τού ρίξη στο μαρμαρένιο πράμμα—νά, ένα ψόφιο ποικτικό λόγου χάρην...

Δέν θάταν άσχημα και νά τόπερνε άπο ναός ό ίδιος τή γράμμα του άπο τή βάζο και νά ρίψη μέσα μίαν άλλη σημείωση με κάτι χοροιδευτικούς στίχους και με μίαν ύπογραφή ή «Μαρούλα σου» είτε κάτι τι παρόμοιο.

Πολύ ώρα ό Τουρμάνωφ ηγηνοερχότανε μέσα στο σαλόνι, κι’ εγλύκωνε τή φαντασία του, με τέτοιες σκέψεις. ‘Εξαφνα σταμάτησε, κι’ έχτύπησε με τήν παλάμη του τή μέτωπό του. — Μπαράβο, τή βροχία! — φώναξε κι’ έλαμψε ολόκληρος από ευχαρίστηση. — Θά βγη περιόμοια, περιόμοια... ‘Αφού άπομακρύνθηκε η γυναίκα του, ό Τουρμάνωφ πήγε κι’ έκατσε στο γραφείο του κι’ ύστερα από πολύ σκέψη, άλλίζοντας τή γράμμα τού, έπινοώντας γραμματικά λάθη έγραψε: «Στόν έμπορο Ντουλινάφ».

‘Αξιώθηκε Κύριε, — ‘Εάν τύχη και είς τής έξη τή άπόγευμα σήμερα 12 Σεπτεμβρίου, δέν βάλλετε είς τή μαρμα ένιο βάζο που βρίσκετε άριστέρα από τή κίσσα τής κληματαριάς, είς τόν δημαρχιακό κηπο διακόσια ρουμπλια, θά σκοταφθή και τή μαγαζί σας θά τναχθή τόν άέρα.»

‘Αποτελείωντας αυτό τή γράμμα ό Λέων Σάββιτς άναπλήρνε από τόν ένθουσιασμό του.

— Δέν τή σοφιστρια καλά; α; ή μουρούιζες τριβόντας τή χέρια του. Περιόμοια! Καλλίτερα εκδίκηση δέν μπορούσε νά έπινοήση μήτε ό Σατανάς ό ίδιος! ‘Ο έμπορος μας θά τή χάρη και θά τρέξη στην άστυνομία. ‘Η άστυνομία τή λάβη τή μέτρα τής, θά βάλη τούς άνθρώπους τής νά παραμονεύουν εκεί κάπου και τασά! θά σού τήν τσακώσουν, τήν περιστεράκι μας που θά πάη νά πάση τή γράμμα!... ‘Οχ! τρούμασά που θά τήν πάρη!... Ώς που νά εξακριβωθεί η ύπόθεσις, θά προσφάση ό κανάγιας νά κάτση μέσα και νά χορτάση φλυαρία... Μπαράβο!

‘Ο Λέων Σάββιτς κόλλησε γραμματισμό στο γράμμα και πήγε ό ίδιος στο ταχυδρομείο. Πλάγιασε με τή χαμογέλο τής μακαριότητος στή ζείλη και κοιμήθηκε. Καιρό είχε νά κοιμηθή τόσο γλυκά. Σάν ξύπνησε τήν πρώτι και θυμήθηκε τή φρακα που σοφιστρια, μουρούιζες ένα εδθυμο σκοπό, και χαιδέυε κιάλας τή προυόντι τής άπιστης συζύγου. Στό όδρομο ηγηνώντας στο γραφείο του, και κατόπι έκει που έργαζότανε, όλο τόν καιρό φανταζότανε τή φροχή τού Ντιγιάρεφ σά θά τόν τσάκωναν.

Κατά τίς έξη τή βράδυ δέν μόρνεσε νά κρατηθή πιά. Σηκώθηκε και τράβηξε γιά τήν δημαρχιακό κηπο γιά νά άπολαυτή με τή ματία του τήν άπογνώσι τού έχθρου.

Φτάνοντας στο κίσσα με τίς κληματαριές πήγε κι’ έκατσε πίσω από ένα θάμνο με τή ματία προσηλωμένα άχόρταγα πρός τή βάζο κι’ έπεριέμενε. ‘Η άνυπομονήσια τού δέν είχε όρια.

Στίς έξη άκριβώς ό Ντιγιάρεφ φάνηκε. ‘Ο νέος φαινότανε πως είχε κέρη. Τό ψηλό του κεφάλο, ήταν λεβέντια άκοιμημένο στο κούτελό του και κάτω άπ’ τή ξεκούμπωτο παλτό που μαζί με τή γιλέκο, θαρούσε πως ξεπροβελνε και η ψυχή του. Σφύριζε με τή τοιγάρο στο χέρι.

— Νά τώρα νά σου μάθω τόν κοϊκό και τόν σκυλλομοή! συλλογίστηκε χαιρέκακα ό Τουρμάνωφ. Περιέμενε.

‘Ο Ντιγιάρεφ ζύγωσε στο βάζο και άργά έχωσε τή χέρι του... ‘Ο Λέων Σάββιτς άνασηκώθηκε άπ’ τή θέσι του και κάρφωσε άπάνω στον έχθρο τή ματία...

‘Ο νέος άνέσχυε, άπ’ τή βάζο ένα μικρό πακετάκι, τή κούττα άπ’ τίς μεριές, σηκωσε τούς όμους άπορούσες ύστερα με κίαπο άβεβαιότητα τή άνοιξες, ξανασηκωσε τούς όμους του και άφηκε νά ζωγραφιστή στο μέτωπό τω μιά δυνατή άπορία. Δύο καποστάριχα ήταν μέσα στο πακέτι!

Πολλήν ώραν ό Τουρμάνωφ έξήταζε τή χαρτονομίσματα. Στο τέλος χωρίς νά πάση ν’ άνασηκώνη τούς όμους τή τύλιξε τσεπάνοντας τα και πρόφερε: —Μερόσι!

‘Ο δυστυχισμένος ό Λέων Σάββιτς τάκουσε αυτό τή «μερόσι». Κατόπι, όλο τή βράδυ στεκότανε άναγκη στο μαγαζί τού Ντουλινάφ και με τή γροθιά σφιγμένη φοβέριζε τήν ταπέλα και ψιθιρίζει άναγαυημένος.

— Φοβηταίρη! Μπακαλόγατε! Λιγδιάρη,κακομοιρή! Φοβηταίρη! Λαγόκαρδε, κοιλαρα!... Μετάφρ. Β. Α. Πακλόμερς Α. Τσέχωφ

